DOMSTOLENS KENDELSE
21. marts 1997 *

I sag C-95/97,

Région wallonne ved advokaterne Jean-Marie de Backer, Olivier Ralet og Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 18. december 1996, der har overskriften »Stål EKSF — Forges de Clabecq«,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray og L. Sevón samt dommerne C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet og R. Schintgen,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. februar 1997 har Regionen Vallonien i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 1, og ligeledes med henvisning til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 18. december 1996, der har overskriften »Stål EKSF — Forges de Clabecq«, og som er meddelt Kongeriget Belgien ved skrivelse af 23. januar 1997.

2 I procesreglementets artikel 92, stk. 1, bestemmes, at: »Er det åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, kan Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.«

3 I henhold til både EKSF-traktatens artikel 33 og EF-traktatens artikel 173 kan Domstolen efterprøve lovligheden af de retsakter fra fællesskabsinstitutionerne, der er nævnt i bestemmelserne. Det fremgår imidlertid af artikel 3 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21),

der er ændret ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29), at Domstolens kompetence efter sidstnævnte afgørelses ikrafttræden er begrænset til sager, der anlægges af en medlemsstat eller en fællesskabsinstitution.

4 Regionen Vallonien har anført, at begrebet medlemsstat i de nævnte bestemmelser i traktaterne også må omfatte de delstatsmyndigheder, som har overtaget forbundsstatens ansvar på det område, den anfægtede beslutning vedrører. Den har i denne forbindelse bl.a. henvist til dom af 8. marts 1988, forenede sager 62/87 og 72/87, Exécutif régional wallon og Glaverbel mod Kommissionen (Sml. s. 1573), hvori Domstolen ikke anfægtede, at en af den vallonske regionalregering anlagt sag med påstand om annullation af en kommissionsbeslutning vedrørende et statsstøtteprojekt kunne antages til realitetsbehandling.

5 Denne henvisning er ikke relevant. I den nævnte sag skulle Domstolen således ikke tage stilling til kompetencespørgsmålet, idet den på daværende tidspunkt havde kompetence til at påkende såvel sager anlagt af medlemsstater og fællesskabsinstitutioner som sager anlagt af fysiske eller juridiske personer. Det forhold, at Domstolen ikke fandt at måtte tage stilling til, om den nævnte sag skulle antages til realitetsbehandling, og direkte tog stilling til realiteten, viser således på ingen måde, at Domstolen implicit antog, at sagen var anlagt af en medlemsstat.

6 Det fremgår tværtimod klart af den generelle måde, hvorpå traktaterne er opbygget, at begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende institutionerne og navnlig i bestemmelserne vedrørende domstolsprøvelse kun omfatter regeringsmyndighederne i De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, og det kan ikke antages også at omfatte regionale regeringer og selvstændige fællesskabers regeringer, uanset hvilken kompetence de måtte være tillagt. Såfremt det modsatte blev antaget, ville man gribe ind i den institutionelle ligevægt, der følger af traktaterne, hvori det bl.a. fastlægges, på hvilke betingelser medlemsstaterne, dvs. de stater, der er parter i traktaterne om oprettelse af Fællesskaberne og tiltrædelsestraktaterne, deltager i fællesskabsinstitutionernes virke. De Europæiske Fællesskaber kan således ikke omfatte et større antal medlemsstater end de stater, der har tiltrådt traktaterne.

7 Det fremgår af fast retspraksis, at selv om det påhviler samtlige medlemsstaternes myndigheder, uanset om det drejer sig om centraladministrationen, en forbundsstats myndigheder eller andre lokale myndigheder, at sikre overholdelsen af fællesskabsrettens bestemmelser inden for rammerne af deres respektive kompetence, tilkommer det ikke fællesskabsinstitutionerne at udtale sig om kompetencefordelingen i medlemsstaterne i henhold til deres institutionelle forskrifter eller om de forpligtelser, der kan påhvile henholdsvis forbundsstatens og delstaternes myndigheder (jf. bl.a. dom af 12.6.1990, sag C-8/88, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2321, præmis 13). De søgsmål, som Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 169 og en medlemsstat i henhold til samme traktats artikel 170 kan anlægge med påstand om, at Domstolen fastslår, at en anden medlemsstat har tilsidesat en af sine forpligtelser, retter sig således alene mod regeringen i sidstnævnte medlemsstat, selv om traktatbruddet muligvis skyldes en handling eller en undladelse fra myndighederne i en delstat, en region eller et selvstændigt fællesskab (jf. bl.a. for så vidt angår Kongeriget Belgien dom af 14.1.1988, forenede sager 227/85-230/85, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 1, og af 16.12.1992, sag C-211/91, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 6757).

8 Da Regionen Valloniens søgsmål ikke kan sidestilles med et søgsmål anlagt af en medlemsstat og i øvrigt heller ikke med et søgsmål anlagt af en fællesskabsinstitution, er det åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence til at behandle sagen.

9 I henhold til artikel 47, stk. 2, i EF- og EKSF-statutterne for Domstolen gælder, at »når Domstolen finder, at en sag henhører under Rettens kompetence, henviser den ... sagen til Retten, der i så fald ikke kan erklære sig inkompetent«.

10 Det fremgår af Rådets afgørelse om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, at Retten bl.a. har kompetence til at påkende sager, der indbringes af fysiske eller juridiske personer i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, og EF-traktatens artikel 173, stk. 4.

11 Da nærværende sag er anlagt af en juridisk person i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, og da sagsøgeren endvidere agter at påberåbe sig EF-traktatens artikel 173, må det fastslås, at sagen henhører under Rettens kompetence, og den må derfor henvises til denne.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sag C-95/97, Région wallonne mod Kommissionen, henvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 21. marts 1997.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident